

နေနယ်စင်မြင်

ကိုယ်
မက်
မော
သော
အ
ရာ

ဆည်းဆာဆိုတာ တိမ်ကလေးတွေတောက်ပြီး၊ တစ်နေ့တာရဲ့ အလှပဆုံးအချိန်ဖြစ်သည်။ ။

တစ်နေ့တာမှာ နံနက်ဆည်းဆာနဲ့ ညနေဆည်းဆာဆိုပြီး နှစ်ချိန်ရှိနေပါတယ်။ နံနက်ဆည်းဆာဟာ တက်သစ်စ၊ နေမင်းရဲ့ ရောင်ခြည်တွေနဲ့ ခွန်အားကို ဖြစ်ထွန်းစေသော လှပချိန်ပါ။ ညနေဆည်းဆာကတော့ ဝင်လုဆဲဆဲ နေမင်းရဲ့ အလှပဆုံး ရောင်စဉ်တွေနဲ့ လောကကို အလှဆင်ရင်း တစ်နေ့တာ ချုပ်ငြိမ်းသွားတဲ့ ဖြစ်စဉ်ကလေးပါ။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ဆည်းဆာချိန် နှစ်ခုလုံးဟာ တစ်နေ့တာမှာ အလှပဆုံး အချိန်ကလေးတွေဖြစ်ကြပါတယ်။ ကျွန်မရဲ့ ဘဝကို တစ်နေ့တာနဲ့ တင်စားခွင့်ရခဲ့ရင် ကျွန်မဟာ ဆည်းဆာချိန်နှစ်ခုလုံးရဲ့ လှပခြင်းများကို ခံစားနိုင်ခွင့် ရယူချင်ပါတယ်။

ကျွန်မကို မိုးတွင်းကာလတစ်ခုရဲ့ မိုးအုံ့နေ့ နံနက်ပိုင်းမှာ မွေးဖွားခဲ့ပါတယ်တဲ့ ။

ကျွန်မဟာ နံနက်ဆည်းဆာချိန်မှာ လူ့ဘဝဆိုတဲ့ နေရာတစ်ခုထဲ တိုးဝင်ရောက်ရှိခဲ့ပါတယ်။ အဲသည် နေ့က နံနက်ဆည်းဆာဟာ မိုးသားတွေနဲ့ မှိုင်းမှောင်နေခဲ့တယ်။ တိမ်ညိုတွေကြောင့် အရောင်ရင့် ကောင်းကင်ဟာ အလှပျက်နေခဲ့တယ်။ ကြည်လင်ကြည်နူးဖွယ် ပျောက်ဆုံးနေတဲ့ နံနက်ဆည်းဆာဟာ၊ လူသားအသစ်တစ်ယောက်အတွက် ဘယ်လိုခွန်အားမျိုးကိုမှ သယ်ဆောင်မလာခဲ့ပါဘူး။

သေချာတာတစ်ခုက ကျွန်မ လူဖြစ်တဲ့ နေ့ရဲ့ နံနက်ဆည်းဆာဟာ
အကျည်းတန်ခဲ့တယ်ဆိုတာပါပဲ။

(၁)

အဖျားပြင်းလွန်းသည် မို့ သတိမရတစ်ချက် ရတစ်ချက်ဖြစ်နေသည့်
လူနာကို ဒေါက်တာယုယုထွဋ်က ကြင်ကြင်နာနာလေး ကြည့်မိတော့သ
ည် ။ "ကောင်မလေး လှလိုက်တာ" ဟု လူနာမလေးအပေါ် မှတ်ချက်ချ
၏။

"အဲဒါ ယုရယ်...ယုတို့ ဆေးခန်းကိုခေါ်လာဖို့ မလွယ်တာတွေပြီမှ
လား၊ အဲဒါကြောင့် ယုကို လိုက်ကြည့်ပေးပါလို့ ပြောရတာ"

"ရပါတယ်...ကိစ္စမရှိပါဘူး။ ဒါပေမဲ့...သူ့ကို ဆေးရုံတင်ရမယ်"

"စိုးရိမ်ရသလား"

"ပြောရရင်...အင်း၊ အားမနာကြေး ဆိုရင်ပေါ့။ ဒီတိုက်ခန်းထဲမှာ ဆ
က်ထားလို့ ကတော့ စိုးရိမ်ဖွယ်ခန်းထဲမှာ ဆက်ထားလို့ ကတော့ စိုးရိမ်
ဖွယ်ပဲ။ အခန်းက ကျဉ်းကျပ်ပြီး၊ အလင်းရောင်နဲ့ လေ...လိုအပ်သလော
က်မရဘူး။ အတူနေ အဒေါ်ကြီးဆိုတာကလည်း ခိုင်းမှ လုပ်တတ်မယ့်ပုံ
ပေါ်တယ်၊ နာဇင် (Nursing) လည်း လိုသေးတာ၊ လူနာဆိုတာ လိုအပ်ရ
င် ဆေးထိုး၊ ဆေးတိုက်ရုံနဲ့ တကယ်တမ်းကျတော့..."

"မလုံလောက်ဘူးကွ၊ ကြည့်ရှုပြုစုမှုဆိုတာ လိုအပ်တယ်။ အဲဒါမ

ကောင်းရင် မစိုးရိမ်ရတဲ့ ဝေဒနာတောင် စိုးရိမ်စရာဖြစ်သွားတာပဲ။ ကိုယ် ညနေပိုင်းထိုင်တဲ့ ဆေးခန်းပဲတင်လိုက်ပေါ့။"

"ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ယုရယ်၊ ဒါဆိုလည်း ..."

ပုဂ္ဂလိကဆေးခန်းကြီးမို့ "ဆေးရုံ" ဟု မသတ်မှတ်ငြား။ ဆေးရုံတစ်ရုံကဲ့သို့ပင် ဆေးနှင့် ဆေးပစ္စည်း၊ ဆေးရုံသုံးစက်ကိရိယာများ ၊ သက်ဆိုင်ရာ အထူးကုဆရာဝန်၊ ဆရာဝန်မကြီးများ ၊ သူနာပြုများ စုံလင်စွာ အင်အားတောင့်လှပါ၏။

"ပုဂ္ဂလိကဆိုတော့ မြိုင်ရယ်...ထိုက်သင့်တဲ့ ကုန်ကျစရိတ်တော့ ရှိတယ်"

"ကိစ္စမရှိပါဘူး၊ ကိုယ်တို့ ကျခံပါ့မယ်၊ ဖေဖေကလည်း ဒီတူမကို စိတ်လည်း ဆိုး၊ သနားလည်း သနား၊ ခုတော့...မြိုင်ကိုပဲ တာဝန်ပေးပြီး ကုန်ကျစရိတ်လိုတာပြောလို့ ပြောပြီးသားပါ"

"စပ်စုရာမရောက်ဘူး ဆိုရင်တော့ ကိုယ့်မှာ မေးချင်တာတွေ သိပ်များ နေပြီ မြိုင်၊ ဒါလည်း ...လူနာအတွက်ပါ။ ဒီလူနာဟာ လောလောဆယ်မှာ အဆုတ်အအေးမိပြီး အပြင်းဖျားလို့ သတိလစ်တယ်၊ အခု ဆေးရုံရောက်တော့ သက်သာတယ်ဆိုပေမယ့် သူ့မှာ တခြားဝေဒနာတစ်ခုခုရှိနေသေးသလိုပဲ"

ထွန်းက ဆေးရုံပေါ်ရောက်ပြီး နောက်တစ်နေ့မှာ ပဲ စတင်သက်သာပါသည် ။ သူ သတိရရချင်း သူ့ဘေးနားမှာ ရှိနေသော မြိုင်မြိုင်ထွန်းကို ပထမဆုံးတွေ့ရသည် ။

"ကျေးဇူးတင်ပါတယ် မမမြိုင်"

တိုးတိုးပြောကာ လက်အုပ်ကလေးချီရှာသည် မို့ ဖြစ်ရပ်အားလုံးကို

ခြုံငုံစွာသဘောပေါက်သွားကြောင်း မြင်နားလည်လိုက်ရပါသည်။ ။

"ထွန်းက အိမ်မှာ အရမ်းဖျားပြီး သတိတွေလစ်လို့ ဒေါ်ကြီးက အောက်ထပ်စတိုးဆိုင်ကဆင်းပြီး ဖေဖေဆီဖုန်းဆက်တယ်လေ။ ဖေဖေ လွတ်လို့ တို့ ပဲလာကြည့်ပြီး ဆေးရုံတင်လိုက်ရတာ"

"ဘာကိုလည်း ကန်တော့ပါတယ်"

"မငိုနဲ့ လေ"

"အားလုံး ခွင့်လွှတ်ကြပါ"

"ခွင့်လွှတ်မှာ ပါ"

"ထွန်း သေချင်တယ်၊ ထွန်းကို သနားရင် အပြင်းဆုံးအိပ်ဆေးတစ်ပုလင်းလောက် ဝယ်ပေးပါ မမမြိုင်ရယ်"

"မဟုတ်တာ"

"ထွန်း...ဝေဒနာခံစားပြီးတော့လည်း မသေရဲပါဘူး။ အိပ်ပျော်ရင်းက ပဲ အသက်ထွက်သွားချင်တယ်"

"တွေ့ကရာတွေ မပြောနဲ့ လေ...ထွန်း"

"ထွန်းမှားတာတွေ အများကြီးပဲ။ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်လည်း သတ္တိသိပ်ရှိတယ်လို့ ထင်ထားတာ။ တကယ်တော့...ထွန်းက လူပျော့။ လူညံ့။ စိတ်ထဲထင်သမျှ အမှားတွေအားလုံးကို လျှောက်ပြီး ကျူးလွန်တတ်တာကလွဲရင် လုံးဝအသုံးမကျတဲ့ သူ၊ ဒီလောကမှာ ထွန်းရှိနေခြင်းအားဖြင့် ဆန်တွေလည်း ကုန်ပါတယ်။ မြေကြီးလည်း လေးပါတယ် မမရယ်"

"မငိုနဲ့ လေ"

ပြောလို့ မရ။ တအားကြီးငိုပုံက တက်မတတ် ချက်မတတ်၊ အရှိုက်

လွန်ကာ အသက်ရှူလို့ မဝသည် အထိ ဖြစ်လာသည် မို့ ဆရာဝန် ပြေး
ခေါ်ရသေး၏။ ဆရာဝန်က အိပ်ဆေးတစ်လုံးထိုး၍ နားခိုင်းလိုက်မှ အိပ်
ပျော်သွားတော့သည် ။ အိပ်ပျော်နေတော့လည်း ထွန်း ပုံစံကလေးက သ
နားစရာ အပြစ်မဲ့လျက်ပါ။ သူ့နားမှာ သူ့ကိုကုသပေးသည့်ဆရာဝန်နှင့်
သူ့အစ်မဝမ်းကွဲမြိုင်မြိုင်ထွန်းတို့ သူ့အကြောင်း ပြောနေသည် ကို ကြား
နိုင်စွမ်းမရှိရှာ။ နှစ်ခြိုက်စွာ အိပ်ပျော်နေတော့၏။

"ယု..သူ့မှာ ဆိုးဆိုးဝါးဝါးရောဂါကြီးတစ်ခုခုရှိနေလား"

ဒေါက်တာယုယုထွဋ်နှင့် မြိုင်မြိုင်ထွန်းတို့ က အထက်တန်းကျောင်း
က သူငယ်ချင်းတွေ ဖြစ်ခဲ့၏။ ယုက ဆေးတက္ကသိုလ်ထက်၊ မြိုင်က
စီးပွားရေးတက္ကသိုလ်တက်၊ တက္ကသိုလ်ချင်းကွဲသွားကာ ယုက
ဆရာဝန်ဖြစ်၊ မြိုင်က ဖေဖေစီးပွားရေးလုပ်ငန်းမှာ ဝင်လုပ်၊ ယု နယ်
ဆေးရုံများ သို့ သုံးနှစ်ကျော်သွားခဲ့ပြီး ရန်ကုန်သို့ ပြန်ရောက်လာတော့
သူငယ်ချင်းတွေ ပြန်ဆုံ။ ယုက ဘွဲ့လွန် M.Sc ထပ်တက်၊ အသက်တွေက
သုံးဆယ်ကျော်လို့ လေးဆယ်နားတောင် ကပ်ချင်ချင်ဖြစ်လာငြား။ မည်
သူမျှ အိမ်ထောင်မကျသေးသည့် အပျိုကြီးတွေမို့ တစ်အိမ်နှင့်တစ်အိမ်ဝ
င်ထွက်သွားလာကာ အခုထိ ခင်ဆဲမင်ဆဲဖြစ်ရ၏။ တချို့ငယ်စဉ်က ခင်
မင်ရင်းနှီးခဲ့သည့် သူငယ်ချင်းတွေပေမယ့် အိမ်ထောင်တွေကျ၊ သူ့အိုးသူ
အိမ်၊ သူ့အလုပ်ကိစ္စ၊ အိမ်ထောင့်တာဝန်၊ သားရေး သမီးရေးတွေနှင့် ဖြ
စ်လာတော့ ခင်မင်မှုမလျော့ငြား၊ ရန်ကုန်တစ်မြို့တည်းမှာ နေသည့်တိုင်
၊ တစ်နှစ်နေလို့ မှ တစ်ခါမတွေ့ဖြစ်ကြရတော့တာတွေ ရှိပါသည် ။ "သူ
...စိတ်ကျရောဂါဖြစ်နေပုံရတယ်၊ ဒီပရက်ရှင် Depression ပေါ့၊ သူ သ
တိမရခင် ယောင်ယမ်းနေတဲ့ စကားတွေ အားလုံးဟာ သေချင်တယ်ချ
ည်းပဲ။ မြိုင်လည်း ကြားသားပဲ"

"သတိရရချင်းမှာ လည်း သေချင်တယ်ဆိုတာက စပြောတာပဲ၊ သူ့ကို ခွင့်လွှတ်ကြပါတဲ့ ၊ သူက ဆန်ကုန်မြေလေးတဲ့ "

"ဒီပရက်ရှင်ဆိုတာ စိတ်ဝေဒနာတစ်မျိုးပဲ မြိုင်ရဲ့ ၊ အဲဒီရောဂါဖြစ်တဲ့ လူတချို့၊ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် သတ်သေတယ်၊ သေကြောင်းကြံတယ်၊ စိတ်ဓာတ်အရမ်းကျသွားတာပေါ့လေ၊ သူ့အဖျားပျောက်ရင်တောင် ဒီပရက်ရှင်ကို ဆက်ကုရမယ်၊ သူ့ ဒီပရက်ရှင်က တော်တော်ဆိုးပုံရတယ်၊ ဒါကိုမကုဘဲ အဖျားပျောက်တာနဲ့ ဆေးရုံက ဆင်းခွင့်ပေးလိုက်ရင်၊ သေချာတယ်၊ မြိုင်ညီမ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် သေကြောင်းကြံဖို့ ကြိုးစားလိမ့်မယ်"

"ဒုက္ခပဲ"

"သိပ်လည်း စိတ်မညစ်ပါနဲ့ ။ ကိုယ်တို့ ဒီဆေးရုံမှာ စိတ်ကျန်းမာရေးအထူးကု ဆရာဝန်ကြီးရှိတယ်။ ကိုယ်ပြပေးမယ်။ ပြီးတော့ ကိုယ်က Me dicine နဲ့ M.Sc တက်ထားပေမယ့်။ အဲဒီ Psychiatry ဆိုက်ဒီယာထရီ (စိတ်ကျန်းမာရေးကုသမှု)ကိုလည်း အရမ်းစိတ်ဝင်စားတာ၊ ကိုယ် ကူညီမယ်"

"ကျေးဇူးပါပဲ ယုရယ်။ လိုအပ်တာမှန်သမျှ လုပ်ပေးပါ။ ဖေဖေက ငွေရေးကြေးရေးကိစ္စကို မငဲ့ပါနဲ့ တဲ့ ။ တစ်ခုပဲရှိတယ်၊ ကိုယ်ကိုယ်တိုင်က သူ့နားမှာ နှစ်ရက် သုံးရက်ထက် ပိုမနေနိုင်တာပဲ။ ကိုယ် ဒီရောက်နေရင် ကုမ္မဏီက အလုပ်တွေပစ်ထားရပြီ။ ဖေဖေကလည်း ခုဆို... ကျန်းမာရေးကိုငဲ့ပြီး ကုမ္မဏီတောင် သိပ်မသွားတော့ဘူး။ မေမေကကျတော့ သူ့ကိုလန့်တယ်၊ အဆက်အဆံမလုပ်ချင်ဘူး..."

"လုံးဝ ကင်းကင်းနေချင်တယ်။ ကိုယ့်ညီမ လှိုင်ကဆို၊ ထွန်းကို အရမ်းမုန်းတာ။ အငယ်ဆုံး မောင်ကတော့ ယောက်ျားလည်း ဖြစ်တယ်မှလား၊ ငယ်ငယ်တုန်းကတည်းက တရင်းတနှီးနေခဲ့ရတာမျိုးလည်း မရှိ

ဘူး။ ဆွေမှန်းမျိုးမှန်း သိကြရတာကြာမှ မကြာသေးတာ၊ သူ့အဖေပေါ့...
"

"မြိုင်တို့ ဦးလေး၊ ဖေဖေညီ...အဲဒါ ဆုံးကာနီးမှ ပြန်တွေ့ကြတာဆိုတော့ သံယောဇဉ် သိပ်မရှိဘူး။ မြိုင်တစ်ယောက်ပဲ၊ ဖေဖေကလည်း ခိုင်းလို့ ၊ အစ်မအကြီးဆုံးလည်း ဖြစ်နေလို့ ၊ လုပ်မယ့်သူလည်း တစ်ယောက်မှ မရှိလို့ လာနေရတယ်။ မနက်ဖြန် သန်ဘက်လောက်ဆိုရင် တောင် လာနိုင်ဖို့ မလွယ်တော့ဘူး ယုရဲ့ "

"ဒါဖြင့် ဒီလိုလုပ်၊ ဒီမှာ ပဲ ဆက်ထား၊ နည်းနည်းဈေးသက်သာတဲ့ အခန်းကိုပြောင်း၊ ရက်နည်းနည်းကြာမှာ မို့ပြောတာ။ ပြီးတော့ ကိုယ်တို့ ဆေးရုံရဲ့ အားသာချက်တစ်ခုရှိတယ်၊ တခြားဆေးရုံတွေနဲ့ မတူတာလေ ။ နယ်ကလူတွေလည်း လာတက်နေနိုင်အောင်လို့ ၊ ရန်ကုန်မှာ လူခံမရှိတဲ့ လူနာတွေအတွက်..."

"အစားအသောက်တာဝန်ယူပြီး ကျွေးတာလေ၊ အိမ်ကနေ ပို့စရာမလိုတော့ဘူး"

"ကျေးဇူးတင်လိုက် ယုရယ်၊ ကုန်ကျစရိတ် အရေးမကြီးပေမယ့်၊ အိမ်မှာ က ဒီလူနာအတွက်၊ စွပ်ပြုတ်လား၊ ဆန်ပြုတ်လား၊ ထမင်းနဲ့ ဟင်းလားဆိုတာ တာဝန်ယူပြီး စီစဉ်ပေးမယ့်သူမရှိဘူး၊ ဘယ်သူကမှ ဘယ်အချိန်မှာ ဆေးရုံကို ထမင်းပို့ဟဲ့လို့ ပြောမယ့်သူမရှိဘူး..."

"လုပ်ရင်...မြိုင်ပဲ လုပ်ရမှာ ၊ ဝမ်းသာလိုက်တာ၊ ယုလို သူငယ်ချင်းမျိုးရှိထားတာ၊ နောက်တစ်မျိုးပြောရမယ်ဆိုရင်၊ ကိုယ့်သူငယ်ချင်း ယုက ဆရာဝန်ဖြစ်နေတာပေါ့နော်။ ကိုယ် ကံကောင်းတာပဲ ယုရယ်"

"ကိုယ်ကံကောင်းတာပဲ" ...ဆိုပဲ။

ဒီလူနာအတွက် "လူနာရှင်" လုပ်မည့်သူ အတော်ကလေးရှားပါးနေတာ သိသာလှပါသည်။ လူနာအတွက် အဆင်တပြေဖြစ်ရတာကိုတောင် လူနာကံကောင်းလိုက်တာဟု မြင်သူမရှိပါ။ လူနာ့ကရိကထတွေကို မခံရေတော့မည့်သူက ကံကောင်းပါသတဲ့။ မြိုင်သည် စိတ်သဘောထားကောင်းမွန်သည့်ထဲမှာ ပါပါသည်။ မိတ်ဆွေသူငယ်ချင်းအဖြစ်ပေါင်းလို့ သင်းလို့ ကောင်းပါသည်။ တစ်ဖက်သားကိုကူညီရန် ဝန်လေးတတ်သူလည်း မဟုတ်ချေ။ စိတ်ပုပ်စိတ်ယုတ်လည်း မရှိ။ သူတို့ မိသားစုမှာ မာန်မာနကင်းလျက် ဆင်းရဲသော ဆွေမျိုးသားချင်း ရှိနေတာကို ရှက်စရာဟု မသတ်မှတ်သည့် တစ်ဦးတည်းသော အဖေတူသမီးဖြစ်ပါသည်။

ဒါတောင်မှ ...မြိုင်လိုလူက ဒီလိုပြောသည့် "လူနာ" သည် ဆရာဝန်တစ်ယောက်အဖို့ အလွန်ကရုဏာသက်ဖွယ် ဖြစ်ရတော့သည်။

"ကျွန်မ နာမည်...ထွန်း၊ ခင်ခင်ထွန်းပါ"

ထွန်းက သူ့ဘဝအကြောင်းလေးကို နာမည်မှ စ၍ ပြောရှာ၏။ တကယ်ဆို ဒီနာမည်ကို ဒေါက်တာယုယုထွဋ်သိပြီးသားပါ။ သို့ပေမယ့်... ထွန်းက သူ့နာမည်ကိုပြောလျှင် "ထွန်း...ခင်ခင်ထွန်း" ဟု ပြောတတ်ကျင့်ကလေးကို ငယ်ငယ်ကတည်းက ရခဲ့ပါသည်။ ။

"ကိုယ့်ဘဝ...ဘယ်လိုလူဖြစ်လာရတယ်ဆိုတာတောင် သေသေချာချာမသိရပါဘူး ဒေါက်တာရယ်။ ကျွန်မတွေ့ကြုံခဲ့ရတဲ့ အဖြစ်အပျက်ကလေးတွေရယ်၊ သူများ ပြောပြတဲ့ ကိုယ့်အကြောင်းရယ်ကို ပေါင်းပြီးမှ ၊ ကိုယ်သိပြီးသလောက် အဖြစ်အပျက်ကလေးတွေကို..."

"အချိန်ကာလအလျောက် ပြန်စီစဉ်ကြည့်ပြီးမှ ကျွန်မဘဝရဲ့ ဇာတ်လမ်းလေး ပီပြင်ရတာပါ ဒေါက်တာ...ကျွန်မလောက် ကံဆိုးတဲ့ သူ၊ လောကကြီးမှာ တစ်ယောက်မှ ရှိမယ်မထင်ပါဘူး၊ ကျွန်မသေရင် ငိုမယ့်သူမရှိဘူး၊ ကျွန်မအပေါ် သံယောဇဉ်ရှိတဲ့ သူ...ဒီကမ္ဘာမှာ တစ်ယောက်မှ မရှိပါဘူး..."

"လူလောကကြီးထဲမှာ ကျွန်မ ဆက်လက်အသက်ရှင်ရှိနေဖို့ ကို ဘယ်သူကမှ လည်း မမက်မော၊ ကျွန်မလည်း ဘယ်သူ့ကိုမှ ဘာအကျိုးမှ မပြုပေးနိုင်၊ ကျွန်မအတွက် ဒုက္ခရောက်ရတဲ့ သူတွေချည်း၊ ကျွန်မက ဂြိုဟ်ဆိုးမတစ်ကောင်ပဲ ဒေါက်တာရဲ့ ..."

"ကျွန်မလေ...အမှားတွေအများကြီး လုပ်ခဲ့ဖူးပါတယ်၊ တစ်ခါတ

လေ မှားပုံက တိမ်လွန်းလို့ တဲ့ ။ ရူးနေလား အထင်ခံရပါသေးတယ်။ ဦး
နှောက်ရှိရင် ဒီလောက်တိမ်တိမ်ကလေး မမှားဘူးတဲ့ ။ ကျွန်မလုပ်ပုံက
ရယ်စရာလည်းကောင်းပါတယ်..."

"ကျွန်မက လူချစ်လူခင်လည်း မပေါ့ဘူး၊ ကျွန်မပုံစံက ဂျစ်ကန်ကန်၊
ကြွပ်ဆတ်ဆတ်၊ မာကျောကျောဆိုတော့ ခပ်ရိုင်းရိုင်းဖြစ်နေမှာ သေချာ
ပါတယ်။ ဒီလူမကြင်နာ၊ ဟိုလူမေတ္တာမရှိဆိုတဲ့ ပုံစံပေါ့။ ဘယ်သူမပြု မိ
မိမှုပါပဲ။ အမှားအယွင်းဆိုလည်း ကျွန်မပဲ ပြုလုပ်ခဲ့တာပါ။ အပြစ်ဆိုလ
ည်း ကျွန်မမှာ ပဲရှိတာပါ..."

"ဒါပေမဲ့လေ...ကျွန်မကိုယ် ကျွန်မတော့ မှဲ့တစ်ပေါက်မစွန်းအောင်
ထိန်းသိမ်းနိုင်ခဲ့ပါတယ်။ ဒါကြောင့် ကျွန်မ မရူးဘူးလို့ ထင်တာပဲ။ ရူးတ
ယ်ဆိုရင်လည်း ၊ တချို့ မရူးပါဘဲ ကိုယ်ကျင့်သိက္ခာမဲ့ မိန်းမသားတွေထ
က်တော့ သာသေးတယ်၊ တော်သေးတယ်လို့ ..."

"ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် အမွှမ်းတင်လိုက်ချင်တာပဲ။ တွေ့လား...ကျွန်မစ
ကားပြောပုံက မေတ္တာမရှိချင်စရာ။ ကျွန်မကလေ...စကားကို သူများ မု
န်းအောင် အလွန်ပြောတတ်တာ ဒေါက်တာရဲ့ "

"ဒီမှာ ...ထွန်း။ တို့ ကို ဒေါက်တာလို့ မခေါ်ဘဲ တခြားတစ်ခုခုခေါ်ရင်
ထွန်းနဲ့ တို့ နဲ့ ကြားမှာ ရင်းနှီးမှုပိုဖြစ်ထွန်းမလား"

ထွန်းက ခေါင်းခါ၏။

"ကိုယ့်ကို ဆေးကုပေးတဲ့ ဒေါက်တာမို့ ဒေါက်တာပဲခေါ်ချင်ပါတယ်။
မမတို့ ဘာတို့ ခေါ်ပြီး ရင်းနှီးခွင့်ရတာမျိုးမဖြစ်ချင်လို့ ပါ။ ကျွန်မနဲ့ ဒေါ
က်တာနဲ့ ရင်းနှီးသွားရင် ကျွန်မမှာ တော့ အကျိုးရှိနိုင်ပါတယ်။ ဒေါက်
တာမှာ တော့ တစ်နေ့နေ့မှာ ရင်နာစရာတစ်ခုခုကြုံသွားလိမ့်မယ်။ ကျွန်
မက ဂြိုဟ်ကောင်"

"ဒီလိုလည်း ဘယ်ဟုတ်ပါ့မလဲ ထွန်းရဲ့ "

"ကျွန်မကို ဦးဝင်းကျော် ဒေါ်မြင့်မြင့်စိုးတို့ ရဲ့ မွေးစားသမီးမှန်း ကျွန်မ တော်တော်နောက်ကျမှ သိရပေမယ့်၊ စိတ်ထဲမှာ အဲဒီအဖေနဲ့ အမေကို တစ်ခါမှ မရင်းနှီးခဲ့မိဘူး၊ တအားစိမ်းသက်တာပဲ၊ အစ်ကိုတစ်ယောက် အစ်မတစ်ယောက်ရှိလည်း ...ချစ်စိတ်သိပ်မရှိဘူး..."

"သူတို့ ကလည်း ဘာသိဘာသာ၊ မွေးစားမိဘတွေက မဆိုးပါဘူး၊ ကောင်းရှာပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ကျွန်မ မချစ်ဘူး၊ ကြည့်လေ...ကျွန်မ ဘယ် လောက်ဆိုးလဲ"

"မွေးစားမိဘတွေဆီက ထွက်လာတာပေါ့ ဟုတ်လား"

"ကျွန်မကိုမွေးစားမှန်း...အမေ့မိတ်ဆွေ ဒေါ်ခင်သိန်းလှဆိုတဲ့ အမျိုး သမီးကြီး အိမ်ရောက်လာမှ ကျွန်မသိပါတယ်။ ကျွန်မ...အဲဒီအိမ်မှာ မ နေချင်တော့တာနဲ့ ၊ ကျောင်းက အတန်းပိုင်ဆရာမအိမ်ကို ပြောင်းသွား သေးတယ်။ စာဆက်သင်ပေးပါပေ။ လူကိုတော့ ထမင်းစား ကျွန်ခံသ ဘောထားပါပေါ့လေ"

"မြိုင်တို့ နဲ့ အဆက်အသွယ်မရသေးဘူးလား"

"ဟင့်အင်း...ကျွန်မကို ရန်ကုန် ပုသိမ်ညွန့် မီးရထား လမ်းဘေးမှာ ကလေးတစ်ယောက်တည်းငိုနေတာတွေ့လို့ မွေးစားမိဘတွေက ခေါ် လာခဲ့တာတဲ့ ။ ကျွန်မနာမည် ထွန်း...ခင်ခင်ထွန်း၊ ဖေဖေက ဦးတင်မောင်ထွန်းဆိုတာကလွဲပြီး ဘာမှ မပြောတတ်ဘူးတဲ့ ..."

"မေမေတို့ က သတင်းစာထဲထည့်ပေး၊ ရဲစခန်းမှာ စာရင်းပေး...လုပ်ပါသေးတယ်တဲ့ ။ ဘယ်သူမှ လာမရှာတော့လည်း မွေးစားထားလိုက်တာပေါ့လေ။ ဆရာမအိမ်ကနေမှ ၊ ကျွန်မက မိဘရင်းကို

သတင်းစာထဲကြော်ငြာထည့်ပြီး၊ ကျွန်မက ပြန်ရှာတာ"

"ခုထက်ထိလည်း အမှားမရှိသေးပါလား ထွန်းရဲ့ "

"မွေးစားမိဘတွေက နှင်လည်း မချပါပဲ၊ ဂျစ်ကန်ကန်လုပ်ပြီး ဆင်းလာတာ မှားတာ မဟုတ်ဘူး လား ဒေါက်တာ"

"ထားပါတော့"

"ကြော်ငြာဖတ်ပြီးရောက်လာတာ အမျိုးသမီး၊ အခု...ကျွန်မနဲ့ တူတူနေတဲ့ အဒေါ်ကြီးပေါ့၊ ခုတော့...သူ့ကို ကျွန်မက အဒေါ်ကြီးလို့ ပဲခေါ်တယ်၊ သူက အဲဒီတုန်းက သူ့ကိုယ်သူ ကျွန်မအမေတဲ့ ။ လာခေါ်တာ"

" မဟုတ်ဘူး လား"

"မိထွေး။ ဖေဖေရဲ့ ဘယ်နှယောက်မြောက် ဇနီးမှန်း မသိဘူး။ ဒီလိုလေ...ဒေါက်တာရဲ့ ။ ကျွန်မအမေက ကျွန်မကိုမွေးပြီးပြီးချင်းမှာ ဆုံးတယ်တဲ့ ။ ကျွန်မအဖေက နောက်မိန်းမယူတော့၊ ကျွန်မက အဲဒီလက်ထဲမှာ ကြီးပြင်းရတယ်တဲ့ ။ တမင်ထားပစ်ခဲ့တာတော့ မဟုတ်ဘူး ..."

"ကျွန်မနဲ့ တူတူ ရထားစီးပြီး အဲဒီမိထွေးက ဘယ်သွားတာလဲ သေသေချာချာမသိပါဘူး၊ ကျွန်မကို လက်တွဲထားရာက လက်ပြုတ်ပြီး ဘူတာရုံမှာ ပျောက်ခဲ့တယ်လို့ ပြောပါတယ်"

"အဲဒီကတည်းက မရှာကြဘူးလား"

"ကျွန်မ အဖေက ပင်ပန်းမယ်ဆိုရင် သမီးပျောက်တောင်မရှာဘူးတဲ့ ။ ကျွန်မအဖေ အပင်ပန်းဆုံး လုပ်တဲ့ အလုပ်ဟာ၊ အရက်သောက်ခြင်းပဲတဲ့ ။ အဲဒါထက် ပိုပင်ပန်းတာ ဘာမှ မလုပ်ဘူးတဲ့ "

"ဟယ်...မိဘကို ဘယ်လိုပြောလိုက်တာလဲ"

"ကျွန်မဘကြီး ဦးကျော်မောင်ထွန်း....ဒေါက်တာ သိပါတယ်...
မမမြိုင်ရဲ့ အဖေ"

"သိတယ်"

"အဲဒီ ဦးကျော်မောင်ထွန်းရဲ့ မိန်းမကပြောတာ၊ ကျွန်မပြောတဲ့ စကား မဟုတ်ပါဘူး။ အဖေက အမေဆုံးပြီး ကျွန်မကျန်တော့ စိတ်ညစ်ပြီး အရက်ချည်း ဖိသောက်တာတဲ့ ။ စီးပွားရေးလည်း ဘာမှ မလုပ်ဘူးလို့ ပြောပါတယ်။ ကျွန်မတို့ ဘိုးဘွားများက နည်းနည်းပါးပါး ပိုက်ဆံရှိတယ်လို့ ပြောပါတယ်..."

"ညီအစ်ကိုက နှစ်ယောက်တည်းတဲ့ ။ ဦးကျော်မောင်ထွန်း၊ ဦးတင်မောင်ထွန်းတဲ့ ။ အဖေက တစ်သက်လုံးမှာ အလုပ်ဆိုလို့ နှစ်မျိုးပဲလုပ်တယ်လို့ ဘကြီးရဲ့ မိန်းမက ပြောပါတယ်၊ ရယ်ရတယ် ဒေါက်တာရဲ့ ။ အဖေလုပ်တဲ့ အလုပ်နှစ်မျိုးက၊ အရက်ကို နေ့ရော ညပါ သောက်ခြင်းနဲ့ ၊ သူ့ဒဏ်မခံနိုင်လို့ မိန်းမတစ်ယောက် ထွက်ပြေးပြီးရင် လပိုင်း ရက်ပိုင်း အတွင်းမှာ နောက်ထပ်မိန်းမတစ်ယောက်ရအောင် ထပ်ယူနိုင်ခြင်းတဲ့ "

ယုက ရယ်ဖြစ်တော့သည် ။ ထွန်းက ယဲ့ယဲ့ပြုံး၏။ "ဒေါ်ကြီးကို အမေထင်ပြီး ရန်ကုန်လိုက်လာခဲ့တာ၊ ရန်ကုန်ရောက်တော့မှ မိထွေးမှန်း သိတယ်။ အိပ်ရာထဲမှာ လေဖြတ်ပြီး လဲနေတဲ့ အဖေရင်းဆိုတဲ့ သူကို တွေ့တယ်။ အဖေ လွှတ်လို့ ဘာ ဦးကျော်မောင်ထွန်းနဲ့ သွားတွေ့ရတယ်။ ဦးကျော်မောင်ထွန်း လက်လီစိပ်ပြီးပေးတဲ့ ပိုက်ဆံကို နေ့တိုင်းသွားယူရတယ်"

"ဘာအတွက်ပေးတာလဲ"

"အဖေနဲ့ ကျွန်မနဲ့ ဒေါ်ကြီးနဲ့ ထမင်းစားဖို့ ၊ အဖေ့ကို ဆေးကုဖို့ ။ အဖေက ငယ်ငယ်ကတည်းက သိပ်ဆိုးတာတဲ့ ။ ကျောင်းလည်း မနေ၊ အလုပ်လည်း မလုပ်တဲ့ ။ ကြီးဒေါ်ပြောတာတော့ အမွေတွေလည်း ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက်မျှမျှတတတောင် မဟုတ်ဘူး ၊ အဖေ့ကို ပိုပေးပြီးတော့ကို ခွဲပြီးသားတဲ့ ..."

"အဖေ သုံးပစ်လို့ ကုန်တာတဲ့ ။ ဟုတ်ဖို့ များ ပါတယ်။ ဘကြီး နေ့တိုင်းပေးနေတဲ့ ပိုက်ဆံတွေဟာ ရသင့်ရထိုက်လို့ ပေးနေတာ မဟုတ်ဘူးတဲ့ ။ ဆွေမျိုးချင်း စောင့်ရှောက်တဲ့ အနေနဲ့ ပေးတဲ့ သဒ္ဓါကြေးတဲ့ "

ထွန်းက ကြောင်စီစီကလေးရယ်၏။

"အဖေကလည်း ကျောင်းပြေးလွန်းလို့ ကျောင်းထုတ်ခံရတဲ့ အချိန်ကစပြီး ဘာမှ မလုပ်ဘဲ ထိုင်စား၊ ထိုင်သုံး၊ ထိုင်ဖြုန်းနေတာပါတဲ့ ။ မိန်းမသေလို့ စိတ်ညစ်လို့ အရက်သောက်တယ်ဆိုတာအကြောင်းပြပါတဲ့ ။ မိန်းမ မသေခင်ကလည်း သောက်နေတာပဲ၊ မိန်းမ မရခင်ကတည်းက သောက်တာ..."

"သမီးပျောက်တာတောင် ဖိဖိစီးစီးရှာဖို့ စိတ်ကူးမရှိဘူးတဲ့ ။ ဘကြီးဖြစ်သူက မနေသာလို့ ဝိုင်းရှာပေးရတယ်တဲ့ ။ မတွေ့တော့လည်း အသောက်မပျက်၊ အမူးမပျက်၊ အိမ်ပေါ် လေးဖက်ထောက်တက် မပျက်ပါပဲတဲ့ "

"ဒါတွေ ဘယ်သူပြန်ပြောတာလဲ၊ ထွန်းကို..."

"ကြီးတော်...ဘဘ ဦးကျော်မောင်ထွန်းရဲ့ ဇနီး"

"ဟုတ်သင့်သလောက်လည်း ဟုတ်။ နည်းနည်းပါးပါး...စကားဆိုတဲ့ အတိုင်း ကားတာလည်း ရှိမှာ ပေါ့ ထွန်းရယ်"

"ကြီးတော်...ဘာ ဦးကျော်မောင်ထွန်းရဲ့ ဇနီး"

"ဟုတ်သင့်သလောက်လည်း ဟုတ်။ နည်းနည်းပါးပါး...စကားဆိုတဲ့ အတိုင်း ကားတာလည်း ရှိမှာ ပေါ့ ထွန်းရယ်"

"ကြီးတော်ရဲ့ စကားကို ကက်ဆက်နဲ့ သွင်းပြီး လမ်းဆုံ လမ်းခွမှာ ချ ဖွင့်ပြပါတဲ့ ။ အဖေအကြောင်း သိသူတိုင်းက မှန် လိုက်လေဆိုပြီး ထောက်ခံမှာ တဲ့ "

"ကြီးတော်ကပဲလား"

"ဟုတ်ကဲ့။ ကျွန်မ...ဘယ်လောက် မျက်နှာငယ်ခဲ့ရတယ်ဆိုတာ ခုပြန်တွေးရင် မငိုချင်ဘူး ဒေါက်တာ။ သေပဲသေလိုက်ချင်ပါတယ်။ တကယ် သေချင်တာပါ"

"နောက်တော့ အဖေဆုံးသွားတယ်ပေါ့"

"အဖေဆုံးတယ်။ ကျွန်မလေ...သောင်ပြင်လွှတ်တဲ့ ခွေးကို မြင်ဖူးသွားတယ်။ ဘယ်မှာ လဲ သိလား ဒေါက်တာ။ မှန်ထဲမှာ "

ထွန်းက တဟက်ဟက်ရယ်နေပြန်၏။

"ဘကြီးက နောက်ဆုံးထောက်ပံ့ခြင်းဆိုပြီး တိုက်ခန်းတစ်ခန်း ဝယ် ပေးပါတယ်"

"ထွန်း ကျောင်းလည်း ဆက်တက်တယ် မဟုတ်လား"

"ဟုတ်ကဲ့...ဆယ်တန်းကို ဖေဖေမဆုံးခင် အောင်ပါတယ်။ ခုတော့ ...အဝေးသင်ပေါ့"

"ပြီးပလား"

"တစ်နှစ်ကျန်သေးတယ်"

ခုလိုကျတော့လည်း ထွန်း မျက်လုံးတွေက တည်ငြိမ်နေပြန်၏။ ဘယ်လိုမှ ရယ်စရာမရှိသောအကြောင်းအရာကို တဟက်ဟက်ရယ်ပြီဆိုလျှင် ထွန်း မျက်လုံးတွေ ဂနာမငြိမ်တော့ပါ။

"ထွန်းဘဝက ဘယ်လောက်အဆင်ပြေလဲ။ တခြား မိဘမဲ့တွေက အားကျလောက်တယ်။ မိဘမဲ့ဆိုပေမယ့်၊ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ဘွဲ့ရတော့မယ်၊ ပြီးတော့...ထွန်းက သင်တန်းတွေလည်း လျှောက်တက်ထားသေးတာဆို၊ တို့ က ဆရာဝန်ဆိုတော့၊ အဲဒီသင်တန်းတွေနဲ့ နည်းနည်းတော့ စိမ်းတယ်၊ သိပ်မသိဘူး"

"အကြမ်းဖျင်းပြောရရင် စာရင်းကိုင်တို့ ၊ ကွန်ပျူတာတို့ ပါ"

"ကြည့်စမ်း..နှစ်ခုတောင်"

"အင်္ဂလိပ်စာသီးသန့်လည်း တက်ထားသေးတယ်။ Reading, Writing and Speaking (အဖတ်၊ အရေး၊ အပြော) သုံးမျိုးလုံး"

"တော်ပြန်ပြီ။ ထွန်း...တို့ တောင် ထွန်းလောက် အင်္ဂလိပ်လိုပြောနိုင်ပါ့မလား၊ ထွန်းက အင်္ဂလိပ်စကားကို သွက်သွက်ကြီးပြောနိုင်မှာ ပေါ့"

"ကြက်တူရွေးကိုတောင် လူစကား သင်ပေးလို့ တတ်သေးတာပဲ ဒေါက်တာရယ်၊ စပီကင်ဆိုတာ ပြောချင်စိတ်ရှိရင် တတ်တာပါပဲ။ ရီးဒင်းနဲ့ ရိုက်တင်းကျတော့ ဒေါက်တာတို့ ခြေဖျားမိမယ်မထင်ပါဘူး"

"လူတကာကို စွပ်အထင်မကြီးနဲ့ ထွန်းရဲ့ ။ သူများကိုအထင်သေးတာ မကောင်းသလို၊ အထင်ကြီးဖို့ လည်း မလိုပါဘူး။ တကယ်တမ်း ယှဉ်ကြည့်တဲ့ အခါမှာ ကိုယ်က သူများ ထက်အများကြီးသာနေတာတွေရှိတယ် ထွန်းရဲ့ ။ စကားပုံတစ်ခုကြားဖူးလား မသိဘူး..."

"အတိုနဲ့ တိုင်းတော့လည်း အရှည်ပိုင်းဝင်ရတယ်ဆိုတာ။ ကိုယ့်ထ

ကံတိုတဲ့ သူတွေ အများကြီး။ လောကမှာ လောကဓံတရားကို ကိုယ့်ထက်ပိုပြီးရင်ဆိုင်ရတဲ့ သူတွေအများကြီး။ ထွန်းဆို ကြည့်လေ...၊ ပထမဆုံး အမေဆုံးတယ်ဆိုပေမယ့် အဖေကျန်တယ်၊ အဲဒီအဖေက အလုပ်မလုပ်ဘဲ ထမင်းစားနိုင်နေတဲ့ အဖေ..."

"မိထွေးရတာ ဘာဖြစ်လဲ၊ အမေ စားရတာပဲ။ သူရှိတဲ့ အတွက်၊ ကိုယ့်ကိုတော့ ထမင်းချက်ကျွေးဖော်ရသေးတာပဲ။ ထွန်း ပျောက်သွားတယ်ဆိုတဲ့ အချိန်တုန်းကလေ၊ လွန်ခဲ့တဲ့ ဆယ့်ရှစ်နှစ်လောက်က ဖြစ်မယ်ပေါ့နော်၊ အဲဒီအချိန်တုန်းမှာ ၊ ဟုတ်မဟုတ်တော့ မသိဘူး၊ ကောလာဟလတစ်ခုထွက်တယ်..."

"ကလေးတွေခိုး၊ လျှာဖြတ်ပြီး၊ သူတောင်းစားလုပ်ခိုင်းတယ်ဆိုတာ၊ လျှာပြတ်နေတော့ စကားမပြောနိုင်ဘူး၊ ကိုယ့်မိဘတွေလို့ မှ အော်မခေါ်နိုင်၊ မိဘကလည်း ကိုယ့်သားကိုယ့်သမီး ပျောက်သွားပေမယ့်၊ စုတ်ပြတ်သတ်နေတဲ့ သူတောင်းစားလေးဟာ၊ ကိုယ့်သားလေးလား..."

"ကိုယ့်သမီးလေးလားလို့ ဘယ်ထင်မိမလဲ၊ ငုံ့လည်း မကြည့်မိကြဘူးပေါ့။ အဲဒီလို ရင်နာကြေကွဲစရာ အဖြစ်မျိုးတွေကြားဖူးတယ်။ ထွန်းကျတော့ သေသေချာချာကျွေးမွေးစောင့်ရှောက်မယ့်သူဆီရောက်တယ်။ ထွန်း ဘယ်လောက်ကံကောင်းလိုက်သလဲဆိုတာ၊ ကဲလေ..."

ထွန်းက မချီပြီး ပြုံးလေ၏။

"ပြီးတော့...ကိုယ့်အဖေရင်းနဲ့ ပြန်ဆုံခွင့်ရသေးတယ်။ ဖခင် လူမမာကို ပြုစုခွင့်ရလိုက်သေးတယ်မှတ်လား"

"ကျွန်မလား ပြုစုမှာ ...ကိုယ့်အဖေကို မပြုစုချင်လို့ တော့ မဟုတ်ဘူး ၊ ချစ်တဲ့ စိတ်လည်း ဖြစ်ပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့...အဖေမှာ မိန်းမရှိနေတယ်လေ၊ သူ့မိန်းမ ပြုစုပါစေ သူ့တာဝန် သူလုပ်ပေါ့ဆိုတဲ့ စိတ်ပဲရှိတယ်"

"ဒါပေမဲ့...ဦးကျော်မောင်ထွန်းရဲ့ အထောက်အပံ့ကို နေ့တိုင်း သွား ယူပေးခြင်းဟာ၊ အဖေအတွက် စားဝတ်နေရေး စရိတ်ရှာပေးရခြင်း က သိုလ်ပဲပေါ့"

"ဒေါက်တာ...အဲဒီလိုအကောင်းဘက်က လှည့်မြင်ကြည့်တဲ့ နည်းကို ဆေးတက္ကသိုလ်က သင်ပေးလိုက်လား"

ယုက ရယ်မောလိုက်၏။

"ဘဝတက္ကသိုလ်ဆိုတဲ့ လူ့လောကကြီးက သင်ပေးနေတဲ့ သင်ခန်း စာတွေက ပိုများ ပါတယ် ထွန်းရယ်။ ခံယူ ကျင့်သုံးတတ်ဖို့ ပဲ လိုပါတယ် ။ တကယ်တော့...ထွန်းက သိပ်ကံကောင်းတာ"

"အဲဒါတော့ လက်မခံပါဘူး၊ ဒေါက်တာ သက်သက်ပြောတာ"

"ဪ...သိန်းသုံးရာဆု ထ,ပေါက်တဲ့ ကုဋေရှစ်ဆယ်သူဌေးသားရဲ့ ကံမျိုး ကောင်းတာတော့ ဘယ်ဟုတ်ပါ့မလဲ။ ဒါတောင်...လူဆိုတာ၊ အ ဆိုးနဲ့ အကောင်း ဒွန်တွဲနေတော့၊ ထွန်းကို ပြောပြရဦးမယ်၊ တို့ သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်သိလား၊ ဆရာဝန်ပဲ၊ သူ့ယောက်ျားကလည်း ဆရာဝန်၊ သူတို့ လက်ထပ်ကြတယ်..."

"သူတို့ ကျန်းမာရေးတွေလည်း ဒေါင်ဒေါင်မြည်ပဲ၊ ဒါပေမဲ့...သူတို့ နှစ်ယောက်က၊ ထွန်း နားလည်အောင် အကြမ်းဖျင်း ပြောရရင် သွေးချင်း မတည့်ဘူးပဲ ထားပါတော့။ ဂျိန်းဆိုတာ ထွန်းသိတယ်မှတ်လား။ Gene လေ၊ သိလား"

"ဟုတ်ကဲ့...မွေးကတည်းက ပါလာတာ၊ ဗီဇသန္ဓေလို့ မြန်မာလို့ ပြန်ရင် ရမလား မသိဘူး"

"ထားပါတော့...Gene က မြန်မာလိုပြန်ရင် စကားလုံးရှည်ပြီး ခက်

လည်း ခက်တယ်။ Gene ကို Gene ပဲ ထားလိုက်တော့၊ Gene ဆိုရင်လည်း လူတော်တော်များများက ကြားဖူးနားဝရှိနေပါပြီ။ အဲဒီလို Gene ချင်း မတည့်ကြတာ ထွန်းရဲ့ ။ မွေးလာမယ့်ကလေးတွေ...တစ်ယောက်မှ အကောင်းပါမလာနိုင်ဘူး..."

"စာသင်လို့ မရတဲ့ ဦးနှောက်ကျပ်မပြည့်တို့ ၊ မွေးရာပါ မျက်စိမမြင်တို့ ဘာတို့ ဖြစ်လာမှာ ၊ လူတန်းစေ့ကောင်းကောင်း မွန်မွန် တစ်ယောက်မှ မရနိုင်ဘူးတဲ့ ။ အဲဒီသူငယ်ချင်း ဇနီးမောင်နှံဟာ သားထောက် သမီးခံဆိုတဲ့ အခွင့်အရေးဆုံးရှုံးသွားရော..."

"တို့ တွေ့ဖူးတဲ့ ကလေးတစ်ယောက်ကကျတော့၊ တို့ ကလေးဆေးရုံမှာ တာဝန်ကျတုန်းကပေါ့၊ အဲဒီကလေးဟာ မျက်ခွံနှစ်ဖက်လုံး ပိတ်နေတယ်၊ မပွင့်ဘူး။ အဲဒီမျက်ခွံကို ခွဲပေးလိုက်လို့ တော့ ရတယ်။ ဒါပေမဲ့... အဲဒီကလေးက မျက်ခွံအောက်မှာ မျက်လုံးကိုပါမလာတာ..."

"မျက်ခွံကို ခွဲလိုက်လည်း အဲဒီအောက်မှာ ဟောက်ပက်ကြီး ဖြစ်နေမှာ ပဲ ထွန်းရဲ့ "

"အို...ဖြစ်မှ ဖြစ်ရလေ"

"ကဲ...ကြည့်၊ ထွန်း သနားသွားရပြီ။ လောကမှာ ထွန်းကိုယ်တိုင်က သနားကြင်နာစွာ ငဲ့ကြည့်ပေးရမယ့်သူတွေ၊ ထွန်းထက်ပိုပြီး သနားစရာကောင်းတဲ့ သူတွေပေါ့၊ တစ်နည်းပြောရရင် ထွန်းထက်ပိုပြီး ကံဆိုးတဲ့ သူတွေပေါ့ ထွန်းရယ်၊ အများကြီး..."

"ထွန်း ကြားဖူးလား၊ တချို့မိဘတွေ သူတို့ ကလေးကို ငှားစားတယ်ဆိုတာ၊ ပိုက်ဆံတောင်းဖို့ လေ။ ပိုက်ဆံတောင်းချင်တဲ့ သူက၊ ကလေးနဲ့ ဆိုရင် ပိုက်ဆံပိုရမယ်ဆိုတာ သိတယ်၊ သူ့မှာ ကိုယ်ပိုင်ကလေး မရှိဘူး၊ ဒီတော့...ကလေးငှားတယ်..."

"ကလေးရှင် မိဘတွေက ကလေးကို ငှားလိုက်တယ်။ ငှားခ ယူတယ် တဲ့ ။ ထွန်းရဲ့ အဖေဟာ ထွန်းကို စားစရာ ဝတ်စရာ အမွေတစ်ပုံကြီး မချန်ရစ်ခဲ့ပေမယ့်၊ ထွန်းကို ငှားမစားသေးပါဘူး ထွန်းရယ်၊ ကျေးဇူးတင်စရာကြီး၊ ထွန်ဟာ ကံဆိုးတဲ့ သူချင်းတွေထဲမှာ တော့..."

"ကံအကောင်းဆုံး လူသားပါ ထွန်းရဲ့ ။ ကြည့်စမ်း...ထွန်းဘဝလေး ပျက်စီးမသွားဘူး။ ထွန်းကိုယ်ထွန်း ထိန်းသိမ်းထားနိုင်လိုက်တာ၊ တို့ က လက်ဖျားခါပြီးတော့ ချီးကျူးပါတယ် ထွန်းရယ်။ ထွန်းဘဝဟာ နေပျော် စရာကြီးတွေ အများကြီးကျန်ပါသေးတယ်"

"ဘကြီးဝယ်ပေးထားတဲ့ တိုက်ခန်းက နည်းနည်းကောင်းတော့ လူငှားတင်လိုက်တယ်၊ ကျွန်မက ဈေးပေါတဲ့ အခန်းမှာ ပြန်ငှားနေတယ်"

"ဒါ..အဆင်ပြေသလို လုပ်ကြရတာပဲ။ ဒါမျိုး လုပ်နေတဲ့ သူတွေပြည့်လို့ ။ ပြီးတော့ ဘာတွေရှိသေးလဲ။ တို့ ကို ရင်ဖွင့်၊ တိုင်ပင်။ တို့ က အကြံဉာဏ်ပေးမယ်၊ လောလောဆယ် စားဝတ်နေရေးအတွက် အလုပ်လုပ်နေတယ်မှတ်လား"

"အလုပ်က ပြုတ်ခဲ့ပြီ"

"ဟောတော့"

ယုက တမင်တကာ ရယ်လိုက်၏။

"ခန့်တဲ့ သူက မခန့်ဘဲ ဇွတ်ဝင်လုပ်တာ၊ နည်းနည်းကြာတော့ အလုပ်ရှင်က ခန့်ပြီး Back Pay နဲ့ လခဟောင်းတွေပြန်ရတယ်။ သုံးလေးရက်လည်း ကြာရော အလုပ်ကပြုတ်ရော"

"ကောင်းတာပေါ့ ထွန်းရဲ့ ။ Back Pay တွေရပြီးမှ ပြုတ်တာ။ မရလို

ကံဘဲ ပြုတ်သွားရင် ဒုက္ခ"

"ကျွန်မမှာ ချစ်သူတစ်ယောက်ရှိခဲ့ဖူးတယ်"

"ကောင်းတာပေါ့၊ ကိုယ်ကချစ်ပြီး ကိုယ့်ကို ချစ်နေတဲ့ သူရှိနေတာ လောက်၊ လောကကြီးမှာ ကြည်နူးဖို့ ကောင်းတာရှိဦးမလား"

"မချစ်ဘဲနဲ့ ချစ်ဟန်ဆောင်ခဲ့ဖူးသူ တစ်ယောက်"

"လိုအပ်လို့ လုပ်လိုက်တာလား၊ ခု ဒီကိစ္စပြီးသွားပြီမှ လား၊ တကယ် မချစ်ရင် ပြတ်သွား...အေးရော"

"ချစ်တယ်လို့ ဝန်မခံဘဲ၊ လက်ထပ်ဖို့ သဘောတူခဲ့တဲ့ သူက တစ်ယောက်"

"ဒါတော့...အားကိုးလောက်လို့ ဖြစ်မယ်၊ မိန်းမသားတွေ လက်ထပ်တယ်ဆိုတာ အားကိုးချင်လို့ လက်ထပ်တာ သဘာဝပဲလေ"

"ကျွန်မက အဲဒီလောက်အပြစ်မကင်းပါဘူး။ ဒီလောက်မဖြူစင်ပါဘူး မမရယ်"

ထွန်းက ယု ရင်ခွင်ထဲသို့ ဝေါခနဲပြိုကျလေ၏။ ယုက ထွေးခနဲကြို့ဖက်သည် ။ ဒီသူငယ်မလေးအတွက် လေကုန်ရကျိုးနပ်ပါပြီ။ သူနှင့် စကားပြောရတာ၊ လေကုန်သလောက် ပါးညောင်းလိုက်တာ မပြောပါနှင့်တော့။ စိတ်ကျန်းမာရေးကုထုံးဆိုတာကလည်း ဆေးဝါးတိုက်ကျွေးခြင်းထက်၊ ခုလို စကားတွေပြောပြီး သူ့စိတ်ကလေး ပြောင်းပေးရသည့် ကုထုံးမျိုးကပို၍ အဓိကကျပါသည် ။

"ဒေါက်တာ"ဟု ခေါ်သည် မို့ "မမ"ခေါ်ပါ ပြောတာ၊ မခေါ်နိုင်ပါဘူးတဲ့ လေ။ သူက "မမ" မခေါ်တော့လည်း ကိုယ်က ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် "တို့" "ကိုယ်" ဆိုတာတွေပဲ သုံးပြခဲ့သည် ။ "မမ" ဟု တမင်မသုံးဘဲ နေပြလို

ကံ၏။ ခု...သူ့ကို ကိုယ်အောင်မြင်ပြီ။ သူ...ကိုယ့်ကို "မမ"ခေါ်ပြီး ကိုယ့်ရင်ခွင်ထဲ ဝင်ငိုပြီလေ။ ငိုတယ်ဆိုတာ ကောင်းသောအပြုအမူ မဟုတ်ပေမယ့်၊ ဝမ်းသာကြည်နူးဖွယ်မဟုတ်ပေမယ့်၊ အငိုဆိုတာ လောကသဘာဝထဲမှ အပြုအမူတစ်မျိုးပဲမို့၊ တစ်ခါတစ်ရံမှာ လိုအပ်ချက်တစ်ခုဖြစ်နေရပါ၏။

ငိုချလိုက်ခြင်းဖြင့် ရင်ထဲမှာ ပေါ့သွားရတာတွေ၊ ကိုယ်တိုင်စိတ်ဆင်းရဲဖူး၊ ကိုယ်တိုင်ငိုဖူးသူတွေသာ အသိဆုံးမဟုတ်လား။

"ကျွန်မ...ကံကောင်းတယ်ဆိုပေမယ့် ဆိုးခဲ့တာတွေ မှားခဲ့တာတွေ၊ ကျူးလွန်ခဲ့တဲ့ အပြစ်တွေအများကြီးပါပဲ မမရယ်...ကျွန်မပြောခဲ့ပါရောလား၊ ကျွန်မရဲ့ မမ မဖြစ်ချင်ပါနဲ့ လို့ ။ မမမှာ ဘာအကျိုးကျေးဇူးမှတော့ တိုးပွားမလာနိုင်ဘူး၊ အကျိုးဆုတ်ယုတ်ဖို့ ပဲမြင်တယ်လို့ "

ယုက ပြုံး၍ ပခုံးလေးကိုပုတ်လိုက်သည် ။

"ခုဆို...ထွန်းက မမလိုချစ်သွားပြီ"

"မမ" ခေါ်ရုံမက သူ့ကိုယ်သူ "ထွန်း" ဟု သုံးစွဲလာတာလေးပါ သတိထားလိုက်မိပါသည် ။

"ချစ်စေရှင်...ချစ်စေ"

"မမကရော...ထွန်းကို ချစ်လား၊ ချစ်မှာ လား"

"ချစ်မှာ မို့ပဲ လေကုန်ပါးညောင်းခံပြီး စကားတွေ ဒီလောက်ပြောခဲ့တာပေါ့ ထွန်းရဲ့ "

"ထွန်း ဘယ်လောက်ဆိုးခဲ့တယ်ဆိုတာတွေ ပြောပြမယ်"

"ပြောပြ"

"ထွန်းရင်ထဲမှာ တကယ်ချစ်တဲ့ လူ၊ One and Only မမရဲ့ ၊ တစ်ဦး တည်းသော တစ်ယောက်တည်း"

"သူက ဘယ်မှာ လဲ"

"သူဟာ ထွန်းရဲ့ ပထမဆုံးချစ်သူဖြစ်သလို၊ နောက်ထပ်လည်း သူ့လို ဘယ်သူ့ကိုမှ မချစ်တော့ပါဘူး။ သူနဲ့ အဖေမဆုံးခင်ကတည်းက တွေ့တာ၊ နောက်တော့ အဖေဆုံးသွားပြီး..."

"နေဦး...ဘာဖြစ်လို့ လက်မထပ်သလဲ"

"လက်ထပ်ဖို့ ရည်ရွယ်ချက်ရှိပါတယ်။ ဒါပေမဲ့...အဲဒီတုန်းက ထွန်းက ငယ်နေသေးတာရယ်၊ ပြီးတော့...သူ့ကိုလည်း ပိုက်ဆံစုစေချင်သေးလို့၊ သူက အဲဒီအချိန်မှာ နိုင်ငံခြားကုမ္ပဏီတစ်ခုမှာ ဒေါ်လာစား"

"ဘယ်ဆိုးလို့ လဲ...ရှင်လူက"

"အဲဒီတုန်းက ထွန်းက မမမြိုင်တို့ မမလှိုင်တို့ ကို သိပ်မုန်းတာ၊ အငယ်ဆုံး ဘိုဘိုထွန်းဆိုရင် ထွန်းနဲ့ ရွယ်တူလေ။ သူက ထွန်းကိုလှည့်တောင်မကြည့်ဘူး။ စကားလည်း လုံးဝမပြောဘူး။ ဘကြီးက ညီကိုမောင်နှမတွေ တစ်ဝမ်းတည်းကွဲသေးတယ်၊ သွေးအရင်းကြီး သူ့အဖေ ဘယ်လောက်ဆိုးဆိုး..."

"ခင်ခင်ထွန်းမှာ ဘာအပြစ်မှ မရှိဘူး၊ ချစ်ချစ်ခင်ခင်နေကြလို့ ပြောပေမယ့်၊ ဘကြီးမိန်းမက သိပ်စိတ်ပုပ်တာ"

"နန်းမကြီးပေါ့။ ဟုတ်တယ်...ပုံပြင်တွေထဲမှာ ဆိုရင်တော့ ဒါ...စုန်းမကြီးပဲ"

"သူက ထွန်းကိုတွေ့တာနဲ့ ချာခနဲလှည့်ထွက်ရင်ထွက်၊ မထွက်ရင်လည်း ပက်ခနဲပြော၊ သူ့သားသမီးတွေနဲ့ ထွန်းကိုလုံးဝမပတ်သက်ရ၊

ဆွေမျိုးလို အသိအမှတ်မပြုရလို့ တားမြစ်တော့၊ ဘိုဘိုထွန်းက ထွန်းကိုကြည့်ပြီး ပြောတယ် မမရဲ့ "

"တို့ တစ်ဝမ်းကွဲအစ်မက သိပ်လှတာပဲလို့ လား"

"ဒီကောင်လား ဒီလိုပြောမှာ ၊ သူ့ကိုယ်ထဲမှာ ထွန်းမျိုးဆက်သွေးတွေ ရှိနေရင် ဖောက်တောင်ထုတ်ပစ်ချင်တယ်တဲ့ ။ သူ့အမေဘက်က သွေး တစ်ခြမ်းတည်းနဲ့ အသက်ရှင်မယ်တဲ့ "

"စကားလုံးပြောင်မြောက်တယ်နော်။ သီချင်းထဲ ထည့်ဆိုရင် လှမယ် "

"မမက ရယ်နေ...ထွန်းက ဆတ်ဆတ်ခါနာတာ၊ မုန်းလိုက်တာလည်း မပြောပါနဲ့ တော့၊ သူ့မျက်နှာကိုသာ ချေးနဲ့ ထွေးခွင့်ရမယ်ဆိုရင် ကိုယ်ချေးငုံရင် ငုံရပါစေတော့ဆိုတဲ့ အထိ"

"ဒီစကားလုံးကျတော့ ပြောင်မြောက်ပေမယ့် မလှဘူး ထွန်းရဲ့ "

"ဪ...ထွန်းကို ကဗျာပြိုင်ပွဲဝင်နေတယ် ထင်နေလား"

ထွန်းရယ်ရှာပါသည် ။

"မမမြိုင်က နည်းနည်းတော်ပါတယ်။ တော်တယ်ဆိုတာ ဘကြီးအမိန့်ကို မလွန်ဆန်ချင်တာ၊ အဖေဆန္ဒကို ကူညီလိုက်လျောပေးချင်တာမျိုး ပေါ့လေ။ မမလှိုင်လည်း ဆိုးပါတယ်။ ဘိုဘိုကတော့ အဆိုးဆုံး၊ အဲဒီကတည်းက ထွန်းကဆုံးဖြတ်ချက် ချလိုက်တာ"

"ဘယ်လိုဆုံးဖြတ်ချက်လဲ"

"တစ်နေ့...သူတို့ ထက် ပိုချမ်းသာရမယ်လို့ "

"ကောင်းတာပေါ့၊ ပညာကြိုးစား၊ အလုပ်ကြိုးစား"

"အဲ...ဒီလိုကြိုးစားနေရင် ကြာတယ် မမရဲ့ ၊ မြန်မြန်ချမ်းသာသွား
အောင် သူဌေးတစ်ယောက်နဲ့ အိမ်ထောင်ကျသွားလည်း ပြီးတာပဲ၊ ထွန်း
က သူဌေးနဲ့ လက်ထပ်ဖို့ စိတ်ကူးကို တစ်ခါတည်းဆုံးဖြတ်ပစ်လိုက်တာ
"

"ထွန်းရဲ့ ...သူဌေးဆိုတာကြီးတွေက အသက်ကြီးမှာ ပေါ့၊ သူဌေး
သားလောက်မှ ကိုယ်နဲ့ မတိမ်းမယိမ်းရှိမှာ "

"မမရယ်...သူဌေးသားလား ဘာလားလည်း မသိပါဘူး။ ရင်ထဲက ချ
စ်မိသွားတဲ့ ပထမဆုံးချစ်သူဟာ ထွန်းအဖို့ တော့ One and Only ပါပဲ"

ထွန်းက ခေါင်းကလေးငုံ့ကျသွား၏။ ယုက နာရီကိုကြည့်သည် ။ ထွန်း
ကို အချိန်ပေးခဲ့တာ နည်းနည်းတောင်များ သွားပါပြီ။ တခြားလူနာ
တွေဆီ သွားဖို့ ရှိသေးသည် ။ ယု၏ တကယ်တမ်းတာဝန်က ဆေးဝါးကု
သမှုနှင့် ဖျားနာဆောင်တွေ မွေးလူနာတွေရဲ့ ကျန်းမာရေးကို သမား
တော်ပါရဂူကြီးများ မလာခင် ယုက အရင်ကြည့်ပေးထားဖို့ ဖြစ်၏။ ဤ
ဆေးရုံကြီး၏ သီးသန့်အဆောင်ဖြစ်သော စိတ်ကျန်းမာရေး ကုသဆော
င်မှာ ယု တာဝန်မရှိပါ။ သို့ပေမဲ့...ထွန်းဆီသို့ မလာနိုင်တော့ပြီဖြစ်သော
မြင့်အစား၊ ယုက ထွန်းရဲ့ လူနာရှင်လုပ်ပေးနေရပါသည် ။

ယုက ဆရာဝန်ကြီး၏ ညွှန်ကြားချက်ဖြင့် လူနာရှင်လည်း ဖြစ်၊ လ
က်ထောက်ဆရာဝန်လည်း လုပ်လိုက်...ထွန်းကို လာရောက်ကူညီ ကုသ
ပေးနေခြင်းပါ။ ထွန်းနှင့် အဲဒီလိုစကားတွေ ထိုင်ပြောနေခြင်းဟာ ကုသ
မှုတစ်မျိုးဖြစ်ပါသည် ။ တချို့စကားတွေကို၊ ယုက လိုအပ်စွာပြောခြင်း
ဖြစ်၏။ ယု တကယ်ပြောချင်သော စကားတွေမဟုတ်ပေမယ့်
လိုအပ်စွာပြောခဲ့ရတာတွေလည်း ရှိပါသည် ။

"မမ...ဂျူတီ ရှိသေးလား"

"ဟုတ်တယ်...ဆရာကြီးတွေ Round မလှည့်ခင် မမက အရင်ဝင် ပေးထားရမယ်"

"သူ့ကိုကျတော့ ထွန်း ချစ်ပါတယ် မမရယ်၊ သူက ကုမ္ပဏီတစ်ခုမှာ ဒေါ်လာစားပါ။ သိပ်မဆိုးဘူးပေါ့နော်၊ သူဌေးကတော်ကြီးတော့လည်း တန်းဖြစ်မသွားနိုင်ဘူး၊ ဒါပေမဲ့...အလုပ်ကြိုးစားပြီး အချိန်ကိုစောင့်ကြ ရင် ထွန်းရဲ့ မျှော်လင့်ချက်ကလေး ပြည့်စုံရမှာ ပေါ့"

မတ်တတ်ထရပ်လိုက်သည့် ယု လက်ကို ထွန်းက ဆွဲ၍ ခပ်မြန်မြန် လေးပြောလိုက်သည်။ ။ ယုက ငဲ့၍ နားထောင်ပေး၏။

"သူနဲ့ ထွန်းနဲ့ ခဏခဏရန်ဖြစ်တယ်၊ အလုပ်ကထွက်မယ်...ထွက်မ ယ်ပြောလို့ ၊ ထွန်းက မထွက်စေချင်ဘူး၊ သူ အလုပ်မထွက်ဖြစ်အောင် သူ့ကို ငည့်ငပျင်းလို့ ထွန်းကပြောလိုက်တာ"

"ထွန်းစကားတွေ လွန်သွားတယ်ထင်တယ်"

"ဟုတ်ကဲ့"

ယုက ထွန်းလက်ထဲမှ ရုန်း၍ ခပ်လှမ်းလှမ်းစားပွဲပေါ်မှ ဆေးကတ် ကို လှမ်းယူလိုက်၏။ တစ်လုံးထုတ်၏။ ဆေးတိုက်ခဲ့ရပါမည်။ ယုနှင့် ထွန်းစကားပြောနေလို့ အပြင်ထွက်နေပေးသော ဆရာမက ညည်းရှာ၏။

"ဆေးတိုက်ခဲ့ပါ မမရယ်...ကျွန်မတိုက်ရင် မသောက်ဘူး၊ ဆေးတိုက်ရ ခက်လွန်းလို့ "...တဲ့ လေ။

ယု ယူပေးတော့ ထွန်းက အလွယ်တကူပဲယူသောက်သည်။ ။

"အိပ်ပျော်သွားဦးမယ်ထင်တယ်"

"လူနာဆိုတာ နေ့ခင်းဘက် တစ်ရေးအိပ်ရင် ကောင်းတာပေါ့။ ည

နေစာ စားကာနီးရင် နီးမှာ ပဲ။ မနက်ဖြန်နေ့ခင်း မမ မလာနိုင်ဘူးနော်၊
မမ..ဆေးရုံကြီးမှာ ဂျူတီ။ ဒီနေ့က ဆန်းဒေးမို့ လာနိုင်တာ၊ မျှော်မနေနဲ့
၊ ဆရာမ ဆေးတိုက်ရင် သောက်၊ မနက်ဖြန် မနက်ပိုင်း ဆရာကြီး Roun
d မယ်..."

"မမက ညနေခြောက်နာရီလောက်မှ ရောက်မယ်၊ တော်ကြာ မမ မ
လာဘူးဆိုပြီး ဂျီကျနေမှာ စိုးလို့ ပြောထားတာ"

"သူကလေ...အလုပ်က ဇွတ်ထွက်တယ် မမရဲ့ ၊ သူ့အထက်က ဗမာ
က ဗမာချင်း မရိုင်းပင်းဘဲ နိုင်ငံခြားသားဘက်က ပါလို့ တဲ့ ။ နိုင်ငံခြား
သားတွေနဲ့ အလုပ်လုပ်ရတာ မကောင်းဘူးတဲ့ ။ နှိမ်တယ်တဲ့ ၊ ပေးတဲ့
လခနဲ့ တန်အောင်ခိုင်းတယ်တဲ့ ။ သူကလည်း အလုပ်ကထွက်ရော..."

"ထွန်းက ချုံးချုံးကြီးကိုကျသွားတာ၊ ထွန်းရဲ့ ရည်မှန်းချက်
ဗီမာန်ကြီး သူဖြုချတာ၊ စိတ်ဆိုးလွန်းလို့ သူ့ကို နှစ်ပြားမတန်အောင်
ပြောပစ်လိုက်တယ်"

"အဲဒါနဲ့ ပြတ်ရောဆိုပါတော့"

"ဟုတ်ကဲ့"

"ကဲ...ထွန်းရဲ့ ခံစားမှု ရသဇာတ်လမ်းလေးကို မနက်ဖြန်ညနေ ခြောက်
နာရီမှာ မမ ဆက်နားထောင်မယ်"

"ဟုတ်ကဲ့"

"လိမ်လိမ်မာမာနေနော်"

"ဟုတ်ကဲ့ပါ"

ယုက ဆရာမကို လှမ်းခေါ်ပြီးမှ ထွန်း အခန်းထဲမှ ထွက်၏။ ယု

တံခါးဝနားမှာ ပဲ ရှိစဉ်၊ ထွန်းက တစ်ချက်လှမ်းခေါ်၏။ သူငယ်မ...စကားပြောလို့ မဝသေးတာ သိသာလွန်းသည် ။ သူ အရမ်းပြောချင်နေသည် ။ ယုကလည်း နားထောင်ပေးချင်လှပါသည် ။ သို့ပေမဲ့...ဒီဘက်မှာ တာဝန်ရှိနေသေးသည် မို့သာ ထားခဲ့ရခြင်း ဖြစ်၏။

"မမ..သူ့နာမည်က ဘုန်းထွဋ်...တဲ့ "

ထွန်းက လှမ်းပြောလိုက်သည် ။ ပြီးတော့ အိပ်ရာပေါ်ဘုတ်ခနဲလှဲချကာ မျက်စိမှိတ်ပစ်လိုက်တော့သည် ။ အိပ်လို့ ပျော်ချင်လည်း ပျော်သွားမည်။ ပျော်ချင်မှ လည်း ပျော်မည်။

ယုကမူ အခန်းထဲမှ ဆက်ထွက်ရကောင်းနိုး။ ပြန်လှည့်ဝင်ရကောင်းနိုး။

"ဒေါက်တာ...ကျွန်မနဲ့ ရင်းနှီးရင် ဒေါက်တာမှာ ဂြိုဟ်ဆိုးတွေ ပူးကပ်ကုန်ပါလိမ့်မယ်၊ ကျွန်မက ဂြိုဟ်ကောင်...တဲ့ "

မြတ်စွာဘုရား

ယုရဲ့ ချစ်လှစွာသော မောင်လေး။ ဘုန်းထွဋ်။ ယုကိုမွေးပြီး ခုနစ်နှစ်လောက်ကြာမှ မေမေ နောက်တစ်ကြိမ်ထပ်မွေးသည့် မောင်လေးမို့ အသက်ချင်းကွာနေ၏။ ယုက သိတတ်စပြုသည့်အရွယ်ကျမှ ရသည့်မောင်လေးမို့ နို့ညှာတို့ ထုံးစံ၊ အငယ်ကို ဗိုလ်ကျအနိုင်ယူဖို့ လုံးဝမနာလိုစိတ်မဝင်ဘဲ၊ ချစ်ရလွန်းလှသည့် မောင်ငယ်လေးပါ။

"ရည်းစားက ဒေါ်လာမက်တယ် မမကြီးရဲ့ ၊ ကုမ္ပဏီကတော့ထွက်ခဲ့ပြီ၊ အလုပ်လည်း ထပ်ရှာဖို့ မလွယ်ဘူး၊ သဘောပဲ တက်တော့မယ်၊ ဒေါ်လာတွေစု လာပြီး၊ အပြန်ကျမှ အဲဒီရည်းစားကို ဒေါ်လာနဲ့ ဖိမယ်၊ ဖို့ တော့ မသတ်ပါဘူး၊ သူ မသေမှ လက်ထပ်လို့ ရမှာ

...တဲ့ "

နောက်သလိုလို အတည်လိုလို ပြောပြီး သင်္ဘောတက်သွားခဲ့သည့်
မောင်လေး။ သူ့ရည်းစားအကြောင်းကို လခတွေသာပို့နေသည် ။ တစ်
ခေါက်မှ ပြန်မလာသေး။ သုံးနှစ်တောင်ရှိပြီ။ မေမေဆို လွမ်းလွန်းလို့
မကြာခဏ မျက်ရည်လေးတစစ။ ထွန်းဟာ မောင်လေးရဲ့ ရည်းစား
လား။ ထွန်းက သူ့ရည်းစားကောင်လေးနာမည်...ဘုန်းထွဋ်တဲ့ ။ ယုရဲ့
မောင်လေး ဘုန်းထွဋ်က သူ့ကောင်မလေးအကြောင်း သေသေချာချာ
မေးမရပေမယ့် နာမည်လေးတစ်ခုတော့ပြောခဲ့၏။

"ထွန်း...ခင်ခင်ထွန်းတဲ့ "

ကြည့်စမ်း။ ဒါဟာ တိုက်ဆိုင်မှုတော့ မဖြစ်နိုင်ပြီလေ။
